

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Zólyomi Kati interjúja:

KIT ISMERTÜNK MEG? Böjte Csaba testvér - 2. rész

„Ha van egy gyerek, aki ölbe kérőszkődik,
biztos van hozzá egy asszony vagy férfi, aki ölbe venné.
S valahol egy ház, amely azt várja,
hogy a port felferje egy gyerek kacagás.”

Csaba testvér: ... Akkor nyáron szerveztünk egy tábort. Ez egy hihetetlen élmény volt nekem is, hiszen mindenki van egy előítélet az ilyen gyerekekkel szemben, bennem is volt... Elmentünk fürödni, s hát tényleg, egy üveg samponnal az egészet tisztára suvickoltuk, szépen felöltöztettük a fiúcskákat, kislányokat, teleraktuk a pocakjaikat étellel - akkora hála, ragaszkodás volt bennük... Nagyon-nagyon meglepett engem, hogy ezek a gyerekek bármit megtettek volna, csak hogy maradhassanak.

ZK: Hol volt ez az első tábor? Déván?

CST: Hát persze!

ZK: Vagyis felvitted őket a szomszéd hegyekre...

CST: Igen! Mentünk-jöttünk, játszottunk, nem vittük túlzásba, ezekkel a gyerekekkel nem kell túl sok minden azért, mert ők nincsenek „elkopatva”... A tábor végén, mikor mondtam: na puszi, most mindenki mehet haza... nem akartak hazamenni! Mondtam, haza kell menni, meg így, meg úgy, s akkor mondták, hogy tervezzünk egy egyéves tábort! Először egy kicsit badarságnak tűnt az egész, de aztán rájöttem, hogy azért nélkülük nem igen mennének az iskolába szeptembertől. Ekkor legalább már harminc gyerek volt, és mindegyiknek eljártam megkeresni a legközelebbi vérszerinti rokonát. Volt, akinek volt jó néhány, ilyen igazán egyszerűbb családok voltak ezek, s hát így fogadtuk be az első rend gyereket szeptembertől. Akkor már, 93-ban, hiszen gyerekek volt az első tanévben, s igazán nehéz elmesélni... Ugye román iskolák voltak, s akkor elmentünk a legközelebbi román iskolába és mondtuk, hogy szeretnénk ezeket a gyerekeket beírni a magyar iskolába, tehát ez azt jelenti, hogy minden tantárgyat minden nap magyarul tanuljanak. A fiatal titkár-nő pedig mondta, hogy: „nincs ilyen minálunk”. Mondtam neki: dehogyan nincs, hát már intézik!... - s ő persze nem kérdezte meg, ki intézi, mert akkor azt kellett volna mondjam, hogy „én intézem”... Szóval akkor mondta: na! Hát, ha intézik, akkor ő beírja a gyerekeket. Szeptember 15-én megjelentünk a gyerekekkel az iskola előtt, nem voltak ott szülők, de vittem a

nőszövetséget, a rózsafüzér társakat, meg ilyesmí, és vittünk virágot, és kiálltunk, és az igazgató az iskola több mint 1500 gyereke előtt elmondta a maga évnyitó beszédét, és mi ottan tapsoltunk, persze. Kérdezték, mi kik vagyunk? Mondtuk, hogy mi a nagy román iskola magyar tagozata vagyunk. Erre mondták, hogy hát nincs ilyesmi. Dehogyan is nem! - mondtam, és dicsértem az igazgatót szép beszédét. Majd hozzátettem, hogy hát az Unióba másképp nem kerülünk be, csak ha szeretjük egymást, meg hát ilyeneket mondtam, s a tény az, hogy az első három-négy év igen nehéz volt...

ZK: Kik jártak be magyar tanításra?

CST: Hát kerítettem egy idős magyar tanítónénit...

ZK: És ezentúl a román iskolások nem érdeklődtek tovább?

CST: De... Mondták, hogy nem lehet, mert nincs több osztálytárs, de mondtuk, hogy akkor jövünk délután, s akkor mondták, nincs tankönyv, s mondtuk: nem baj! Hát azért van az egyház segélye... Azóta sokat változott Romániában is a helyzet, de visszamenőleg meg is értem... Hiszen a kommunizmus hosszú évtizedeken keresztül ateista befolyást végzett... Na most, megjelenik egy pap az iskolában, a tetejébe még magyar is, a sok gyerekkel, és nem állt le velük háborúzni... De nagyon nehéz lehetett az iskolásoknak. Hiszen egy ateista világban nőttek fel!

Aztán elmagyaráztam ezerszer nekik, hogy mennyire jobb, hogy én nevelem ezeket a gyerekeket, mintsem hogy ha bezárják őket később. Vagyis hogy olcsóbb a gyermekeket tanítani, mint a börtönökben fenntartani - ui. a polgármester a városban sehogy sem tudott minket lenyelni... Mindenki mindig mondta, hogy nem szabad nekem ezt csinálni, és én mindig azt válaszoltam, hogy tessék ezt írásban közölni! S indokolják meg, hogy miért is nem! Hiszen ami nincs leírva, az nem létezik! És nehéz leírni azt, hogy ha neked van két tányér levesed, és csak egyet eszel meg, a másikat nem adhatod a szegényeknek!? Ha én ezt kérdeztem, mindenki azt mondta: odaadhatod! Hát én ezt csináltam! Csakhogy nekem harminchárom tányér levesem van, és azt odaadom!

Nagyon nehéz volt az elején, és úgy sikerült áttörni ezt a határt, hogy a polgármester - úgy hívták, hogy Mischláv - nagyon haragudott rám. És pont a legjavában folyt a háború, amikor jött az ő névnapja. Vettünk egy csokor virágot, és a gyerekekkel elmentünk hozzá, és mondtam a gyerekeknek: ő a városunk legjobb embere! Ő a polgármester! Mondtuk románul: „S ha nem így lenne, nem is választották volna meg! En is rá szavaztam!” Mondtam, gyertek, köszöntsétek fel, adjatok neki puszi! Meg virágot, meg énekeljünk neki! Hogy éljen sokáig, hogy az Isten tartsa meg nekünk, hogy kormányozzon szépen. Nem volt semmi cinizmus a hangomban, tényleg szeretetből mondtam ezt. Amit Jézus el is vár az ő papjától. És olyan érdekes volt, mert végül a lányok, ott az irodából, hoztak süteményt, meg hűsítőt, és amikor jöttünk el, mondtam: látjátok

Havi „HUFImondat”:

„Ha napba nézvéen elveszted a látást, szemed okold, ne a nagy sugárzást.”
(Lengyel József, Oldás és kötés)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Sorsboncoltató

Amikor megszületünk, egy vadonatúj útvonal rajzolódik az emberiség élettérképére hálózatára. *Csak így tudom* elképzelni a sorsokat - mint egy úrhajóból áttekinthető földgömb látképét: a gyönyörű kékekkel, zöldekkel, habos fehérekkel és narancssárga sugarakkal, szelekkel és viharokkal megáldott táj. Kering, rázkódik, alszik, és bizonyára számtalanszor fáj: pontosan abban a pillanatban, amikor egyik sors a másikba ütközik. Ez a találkozás, mint egy földrengés, változtat a térképen. *Csak így tudom* megmagyarázni azt, hogy míg haladunk, a sajátunkkal kereszteződő utak mennyire meghatározzák az előre igyekező lépteinket.

Torlódnak a kisebb-nagyobb irányok, az országút az ösvénnyel, a fontosságra szántak a lényegtelenekkel, és amint egymásba folynak az erek, eltelnek az évek is... Egyszer csak rádöbbenek arra, hogy megtaláltad azt, amire ideszánt a sorsod. Azt is sejtéd, hogy egy percig sem tértél el a megszabott utadról, hiába próbáltál számtalanszor változtatni rajta. Lehet, hogy ezek a gondolatok nem hasonlítanak a tiedhez; helyes! Mert enyéme, őszinték, s megosztom veletek, mert ti is, mint én, magyarok vagytok. Hosszú időkről, jó és rossz időkről számolunk be, boldog és fájdalmas évekről mesélünk az utánunk jövőeknek, azonban főleg azért, hogy jómagunk sem felejtsük el azt, amit már átéltünk. Szeretjük az emlékeket, vigyázunk rájuk; nem félünk tőlük, mert minden egyes emlékünkből továbbra vagyunk, s nem lennénk nélkülük, mert belőlük táplálkozunk. Hiszen onnan jöttünk ide. Amit elvesztettünk, veszve van. Amit szeretünk, szeretjük most is. Amit nélkülözünk, nehezen hozhatjuk vissza. Ami fáj, azon gyógyíthatunk. Ami bűnünké vált, azt megtéríthetjük. S mindezt mégsem számít tapasztalatnak... Ami vár ránk, rejtély és szüntelen izgalom: a tervek, a sokszor csak megálmodott szándékok, addig repülnek szabadon, míg a mások útjaival egyesülnek.

Ha az utak egymásba torkolása szerint hagynánk szaporodni gondolatainkat, ha nem bilincselnénk le magunkat az unalmas kronológiák börtönfalához, az akkurátus memóriánk sem tagadna le eseményeket! Eddig megőriztük élénken az összes pillanatot, és bizonyára ezek azok a kincsek, amelyekről - vagyis a történetek meghatározóiról - szüntelenül krónikát is írunk! Kérem a Jóistentől, hogy megtaláljátok Ti is magatokat a közös leírt emlékek átlapozása alatt, hogy hozzájárulhassunk, legalább egy tühelyni mértékben, a magyar élet forgalmához! Mindenre szánt az Isten tehetséget és feladatot!

Persze minden megváltozott, hiszen majdnem minden emlék ahhoz fűződik, ami már nincs, már idejétmúlt, már nemigen használják, már lejárt! A változások korába születünk, s kortársainkkal együtt a „megemésztés” s az újratanulás idejéhez igazodunk. A „házban készített”, de a legmagasabb technológia is együtt él bennünk, s egy állandó átilleszkedéssel kell küzdenünk a túlélésért. Ez a mindennapra jutó feszültséget jelenti számunkra. Régebben a változások évtizedről-évtizedre adódtak, jelenidőben viszont percről-percre alakulnak, és szó szerint minden egyes óra eltelését figyelni kell. Mi, magyarok alapkövek vagyunk. A romokból emelkedő régi kővár alatt, sírkövek mellett szerényen ágaskodó kék ibolyácskák.

Zólyomi Kati

gyerekek, nem kell félni! Azt hiszem, egyedül én féltem csak... És mondtam: milyen jó ember, és milyen nagy irodája van, és ha nem lesz hol lakjunk, majd idejövünk, és ő jó ember és be fog fogadni minket! Akkor még nagyon anyátlannak láttam mindent, de a tény az, hogy egy pár napra rá kaptunk működési engedélyt, s a tény az, hogy már 18 éve történt, azóta Déva engem már díszpolgárrá avatott, és úgy érzem, hogy már jó barátok lettünk, s már nem a félelem hajt minket, hanem az, hogy meg tudtuk győzni egymást.

ZK: Hány lakosa van Dévának?

CST: Hát akkoriban még olyan nyolcvanezer volt, de most már egy kicsit lejjebb ment, mert nagyon mennek el az emberek...

ZK: Engem nagyon érdekel az, hogy volt-e egy különös valaki, aki elkísért a pályaválasztásod útján, mint ahogy a református lelkészek a Kalotaszegen óriási támaszt jelentenek a fiatalság számára...

CST: Több papot is ismertem, aki nagyon pozitív példa volt az én életemben is, de én azt gondolom, hogy mivel ott nőttem fel, akkoriban nem volt nagy elcsellen-

gés, hát inkább otthon ültem. Közel volt Csíksomlyó is, és nagyon sok embert ismerhettem meg.

2010-es Csíksomlyói pünkösdi búcsú szónoka

ZK: Nehéz egy olyan valakitől megkérdezni, aki az Isten iránti érzéséért, a hitért csinálja a dolgokat, s ilyen téren nincs egy-egy ország, sem haza. Mégis, Te hova helyezed a magyarságod megtartásáért való harcodat?

CST: Én a gyerekeknek is úgy próbálom ezt elmondani, hogy ugye őseink, olykor nagyszüleink az Istennel szövetséget kötöttek. Tehát mi vagyunk az újszövetség népe, a katolikusok, a reformátusok, tehát azt, hogy szüleim vállalták azt, hogy

Folyt. a 2. oldalon

Karda Robival: Csíkszeredától Olivosig

Amikor a fogadó, egyben ismerkedő március 11-i ebéd előtt a bemutatkozásra került a sor, magamról lefelől csak az ugrott be, hogy néptáncos vagyok... Az itteni vendégeknek ez persze nem volt újdonság, viszont a két Erdélyből érkezett férfi azonnal felkapta a fejét. Nem először csodálkozik a hazai magyar, amikor felfedezheti előben köztük és a világon szétszórta magyarok közti óriási hasonlatosságokat! Néhány perccel később, **Csaba testvér** fülembe súgta hogy munkatársa, **Robi** is néptáncos!

Számomra ezzel a momentummal beindult az új év meglepetéseinek egyike. Ha terveztük volna nem adódhatott volna természetesebben! A megosztott délután már végét járta, amikor sikerült Robival nyugodtabban beszélgetnünk. A halk szavú, magas-testes, szőke, Kalotaszegen született, de édesapja halála után Székelyföldön nevelkedett

Robi befurakodott a szívembe. Mindig meglepődöm azon, hogy egy idegen miért tűnik mégis rokonnak... Hogy nincs szükség egy magyarázatra sem, csupán tovább kell társalogni, mintha mindenkortól ismernénk egymást. Robi elmesélte, hogy van felesége, gyermeke, és hogy állandóan úton van, a Szent Ferenc alapítvány sorolja őt mindenfelé... Ez alkalommal ide, hozzánk, a még meleg Argentínába.

Hála a Jóistennek! Mert ez így kellett legyen! Hogy másképp? Azonnal a hagyományörzés világához nyúlunk, szenvedéllyel, szinte aggódva, és megerősíthetjük a tudatosságunk erejét! Persze főleg a székelyorsói váltottunk gondolatokat, és az erdélyi gyermekek magyar öntudatát felébresztő szerepről. Teltek a percek, mint a tavaszi villám, és mintha más kiút nem is lett volna esedékes, meghívtam Robit a táncpróbánkra. Nyomban eldöntöttük, hogy ha már itt van, átseperi az együttesel a felsíki (székely vidék) táncrend alapjait! Ez kell nekünk leginkább: a legeredetibb forrásból meríteni, tanulni, vagyis átvenni az igazit!

Meg is jelent a megszabott napon, órában, a teljes Regös kamaragyűlés tagozata! Kíváncsi arcok, lelkes hangok fogadták az új "utazót". Annyira simán folyt a kapcsolatkezdés, mintha tényleg testvér testvérral találkozott volna! Hosszan táncoltunk, vidáman, lelkiileg éberen, vagyis meggondoltan. Nem is lehet ezt az állapotot más szavakkal kifejezni. A legtisztább hagyományörzés gesztusaként addig jártuk, ameddig kellett. Ez éjfél táj lehetett, amikor Robi haza kellett menjen.

Hihetetlen, de egy bizonyos úr maradt utána, s a tánc terem mintha megtartotta volna lezser, de lelkiismeretes hozzáállását is. Kacagását és tagadhatatlan jókedvét sugározta felénk végig. Megengedte, hogy közel kerüljünk szívéhez! Énekelünk, játszottunk és táncoltunk több órán át, míg a záró mezősegi szabadtáncsal végleg befogadtuk egymást.

Négy napra rá, csütörtökön, a Vicente López-i halászköb klubjában már mint egy vaskos egység, úgy perdültünk

táncra vele! Ugyanis a nyilvánosság elé tárhattuk barátságunkat és kimutathattuk valódi kapcsolatunkat a közös mozgás által. Minden perfekt volt - a csúszós padlózatot kivül. Mármost köztünk. Egy-egy egymásra tekintés - és nyomban megértettük egymást, a magyarság világa legősztönösebb nyelvezeté által: a néptáncsal! Ez az a nyelvezet, amelyre nem ragadt tájszólás, sem idegen kifejezés, sem átvett divat: mindig a legvalóbb tolmács, a legkedvesebb barát, a megértő bajtárs. A nyugalmat, az elszánt megpihenést biztosítja mindnyájunknak. Ahhoz, hogy e mozgás eszünkbe juttassa a túlélést, a folytatást. Vajon milyen tény határozza meg a magyarok közötti kommunikációt? Milyen eltemetett érzés váltja ki az azonnali kapcsolatot? A vér? A nyelv? A zene? A

nevelés? A történelem? Vagy az, hogy százszor minden veszve volt...?

Robi másnapra elrepült, haza, a messzi Erdély tájára, ahonnan habár kevés időre, de áthozta nekünk a levegőt, azt, amely nélkül a honvágyra épített távolság vára darabjai a végleges összeomlásra lennének ítélve.

Itt az ősz, s a mi fánk jó néhány száraz levele lehullott már, viszont még mindig a legkisebb napsütésre rügyre váltanak kopasz, gyengülő ágai. A Kárpát-medencei „rokonaink” idelátogatása új rügyekre nyíló ágacskákat ébreszt életre, s akár az őszi eső, az ősz fa gyökereit öntözi meg.

Minden utazó magyar bőröndjébe elfér levegő, egy kis hazai föld, egy pár száraz falevél mellé illesztett pár szál zsenge virágbimbó.

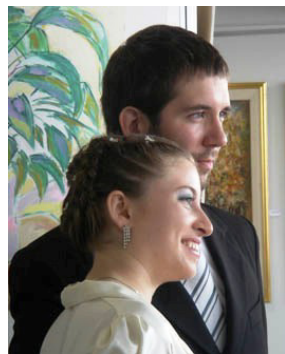
Zólyomi Kati

Tamási Áron (*):

„A hosszú nagybőjt után táncra készül a fiatalság. Szép és nagy dolog ez. Odavonza mindig a falut: a fiatalot azért, hogy táncot járjon, az öreget pedig azért, hogy nézze. Gondolom nekem sem ártana egy kis vigadalom, s már megyek én is a táncba. Messziről hallom a muzsikát, de közelről alig látok lézengeni néhány érdeklődő embert. Talán bent a teremben zsúfolva lesznek! Bemegyek hát oda, de nagyon könnyen tudom ezt is végbevenni: nem kell furakodni a tolongásban. Istenem, mi lelte ezt a világot? Máskor... gomolygott a világ! A cigány is eltűnt, helyette a falusi rezesbandának négy tagja fújja és trombitálja a nótát. És hol van a vad, szélvész székely csárdás? Valami gólyatáncot járnak lassan, tetszetősen és finomkodva... Lehet, hogy urasodik a nép... Szomorúságomban lenézem azt a világot, amely még a táncból is kiszívja az erőt. Amely leföli valósággal a mámor és jókedv illatát, mint a nyereszkedő üzletember a tejet.”

(*) VIRRASZTÁS, Bajlított szülőföld (részlet) - Révai kiadó, Budapest 1943

HUFI-barát-HUFI-lagzi!

A magyarság fonala több módszerrel szaporítja színes szötte sorait a néptáncmozgalom nem egy csodájaként! Egy évvel ezelőtt zajlott le a legutolsó Dél-amerikai Magyar Néptáncalálkozó Montevideóban. A La Plata folyó hirtelen eltűnt, és a két szomszéd ország magyarsága összefont két rokonlelket:

a Regös együttes oszlopos táncosa, **Benkő (Blankisz) Sanyi** (dr. Espinosané Benkő Teri tudósítónk öccse) és az uruguayi Tündérváros együttes táncosa, **Carolina Sorbello Pomothy Noll (Pelú)** egymásra találtak, szerelembe estek, kitartottak, s elhatározták, hogy már nem az Ezüsthelyő két partját kötik csak össze, hanem egész életüket!

A két szeretett néptáncosunk házasságot kötött itt Buenos Airesben, április 11-én! A pár családjai, a néptáncosok, mindnyájan jelen voltunk és együtt örvendhettünk nekik! Nagyon kellemes, valóban családias társaságban teltek el az órák az új házasság szép kis Núñez-i lakásában. Finom Benkőné Arankamama-féle pörkölt, pazar édességek, nevetés, tánc (keringő helyett az újházasság kalotaszegi csárdást táncoltak...), s később mi is hozzájuk csatlakoztunk, ahogy illik. Volt menyasz-

szony-táncoltatás is, s ahogy ilyenkor szokás, a legények ezért pénzt fizettek a vőlegénynek. Már naplemente körül, kint a kerthelyiségben egy rögtönzött, nagyon leleményes „néptáncalálkozó-megbeszélés” alakult, s a szervezésnek egyik főirányát sikerült megszabnunk (itt lesz Buenosban, 2012 telén). Később, a legteltesebb megelégedéssel, szétszéledtünk a hatalmas Buenos Aires utcáin, ki-ki a maga dolga után.

Azonban nem sokáig. Mert két napra rá már ismét jártuk a táncot, de már fellépésre készülve, amely a rákövetkező pénteken történt meg, ugyancsak esküvőn, de ez már a szakmai néptáncos feladatunk keretében.

(ZK)

Interjú Bőjtével ...

Folyt. az 1. oldalról

engem szeretetre nevelnek, s én meg vállaltam azt, hogy szeretetben élek. Ilyen értelemben mi az újszövetség népe vagyunk, vagyis egy függőleges viszonyban, s ez az, ami engem leginkább meghatároz... De van egy vízszintes viszony is. Ugye őseink, Árpád vezérrel, amikor egy vérszerződést kötöttek és ők úgy döntöttek, hogy egymást jobban-rosszban támogatják - ennek a vérszerződésnek úgy érzem én is tagja vagyok családommal, közösségemmel, s ezért van az, hogy ehhez a szövetséghez tartozó emberek támogatják egymást! Szeretik egymást! S mi is e magyar nemzethez tartozunk, s ezért van az is, hogy mi Budapestről kapunk segílyt, és nem Bukarestből. Vagyis a magyar emberek összefognak, hogy a magyar származású gyerekeken segítsenek, hogy legyen meg a mindennapi betévfal!

ZK: De ugye nem csak magyar gyerekekkel foglalkozol...

CST: Mondtam, hogy az utcai gyerek pedigéje nem olyan tiszta... Sok olyan gyerek van, akinek valakije mégis magyar származású. A román állam azt nem tűri el, hogy én román gyereket is befogadjak, nehogy „el-magyarosítsam” őket!

ZK: Szóval erre Te vigyázol...

CST: Úgy van, hogy erre muszáj vigyázzak, főleg kifelé mutatva. De azért az évek során voltak olyan nem magyar fiúcskák, kislányok, akik olyan szörnyű helyzetben voltak, hogy egyszerűen emberségből nem lehetett nem befogadnom őket. Azonban mindig féltettem a működési engedélyemet. Olyan sokszor megmondták, hogy sem ortodoxot, sem román gyereket ne fogadjak be. Ennek ellenére, ezt nem mindig lehetett betartani.

ZK: Ugye jártál Felvidéken, Vajdaságon, Kárpátalján, még Észak-Amerikában is... s ha már ekkora híred támadt, elképzelted azt is, hogy más országokban is foglalkozzál magyar származású gyerekekkel?

CST: Hát pl. Vajdaságon van Harmat Károly, aki nagyon szépen dolgozik, van vagy három háza is, s én mindig ahogy tudtam, segítettem ott is és segítem mai napig is. A Kárpátalján, Munkácsra is van egy magyar püspök, aki ferences szerzetes volt, s neki anyagilag is segítünk.

ZK: Alapítványod központja még mindig Déván van?

CST: Persze! Most vettünk a templomunk mellett

Csaba testvér a dévai gyermekeivel

két emeletes tömbházat, s minden lakásban lakik egy felnőtt 7-8 gyerekkel.

ZK: Azért a legtöbb gyereknek van családja is?

CST: Úgy kerülnek hozzánk be a gyerekek, hogy a legközelebbi vérszerinti rokonuk, lehet az anyuka, apuka, nagymama,

elhozza hozzánk, mert nem tudja valamilyen okból vállalni. S ha úgy van, hogy a gyerek fizikai, lelki, szellemi integritása veszélyben van, akkor mi befogadjuk. Kollégiumba, bentlakásra. A különbség az, hogy van olyan gyerek, aki még nyáron sem megy haza a bentlakásból, se karácsonyi szünetre. De nemcsak ezt csináljuk, hanem ilyenkor megkeressük azt az anyukát, apukát, megpróbáljuk, hogy alkohol elvonókúrát szervezzünk neki, vagyis az lenne a cél, hogy talpra állítsuk.

ZK: Hány ember segít neked ebben a hatalmas munkában?

CST: Közel háromszáz! A 2200 gyerekekkel. Vagyis hatvannégy helyiség van Erdélyben: Szászváros, Torockó, Szováta, Nagyszalonta, Kolozsvár, Tusnádfürdő, Kovászna, Csíksomlyó, Gyimesbükk, tehát nagyon sokféle vannak házaink.

ZK: Az egész struktúrának Te vagy a feje...

CST: Hát remélem, a Jóisten a feje! (nevetünk)

ZK: Az lehet hogy Isten inspirált, de Te vagy a földi feje...

CST: Tudod, Torockón is vettünk egy lakást, hogy odavigyünk Déváról gyerekeket, mert már a gyerekek létszáma olyan vékony volt, hogy az iskolát veszélyeztette a bezárás. Mikor Amerikában jártam, sokat prédikáltam, s az ottani magyarok ideadták a persélypénzeket, és abból vettünk Torockón egy lebukkant szállodát, felújítottuk, s már több mint száz gyerek lakik ebben az épületben.

ZK: Számos adókat is kell fizessél?

CST: Nem, sőt, a román állam még támogat is bennünket! Főleg az utóbbi 2-3 év alatt, nem maga a házak fenntartási költségeihez ad hozzá, hanem kapunk kenyéret, süteményt, meg ilyesmiket.

ZK: A kezdeményezés elejétől sok év telt már el... Mi lett abból az első 3 kis piszkos gyerekből? Egyáltalán, vannak, akik pályát választottak, fejeztek be? Vagy akik melletted maradtak segíteni a munkában?

CST: Örömmel tudom mondani, hogy is, is, is. Mindegyikre van példám... Tehát van olyan, aki leérettsgéizett,

Folyt. az átellenes oldalon →→→

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLET

Április 9-10: VI. VEKI

Csodás mozgalom! Szerencsés emberek! Áldott tájak! Gyönyörű Paraná folyó ligete! Muszáj így kezdem ez újabb cserkészkrónikát. Még sok kifejezést adhatnék hozzá, de most csak annyit, hogy köszönöm a Jóistennek, hogy a cserkészet engem is olykor magához sorolt!

Nincs egy órája sem, hogy hazajöttem az év már leghagyományosabb kirándulásáról, a VEKI-ről, a cserkészvezetői kirándulásról. Még az egész testem füstillatot ereszt magából, még nem száraz a bakancsom talpára tapadt sár sem, még nedves a hátzszakom egyik széle a felcsapkodó hullámoktól, a szívem is még hevesebben dobog a sok átélte örömtől!

Míg várom a lecsillapodást, elmesélem nektek, hogyan is volt... 28 magyar cserkészvezető legjobb hangulatát kivitte Tigre ligetének egyik vadregényes szigetére, és a Gutiérrezz patak mellett osztotta meg a hétvéget. 28 fáradt tanuló-dolgozó-nevelő, fiatal és felnőtt ember verte fel a sátrakat a magas fák alatt, s nem kellett más, csupán ez az alig több mint 25 óra ahhoz, hogy felfrissítve térjen haza, három óriási kincsel: kikapcsolódással, baráti szeretettel és békével! Hiszen szó szerint ez történik, valahányszor együtt vagyunk: felújítjuk az egymás iránt érzett

szeretetet, továbbképződünk, megosztjuk az élet javát, vagyis az egészségeset, a szépet, a tartalmasat, ötlettárt rögzítünk le vezetőink számára, nevetünk, játszunk, s szoroson egymás mellé ülve, kezet fogva vesszük körül a tüzet, míg ennek varázsló hatása alatt egyre jobban összekovácsoljuk magyar életünket.

Ez alkalommal az, hogy kishajón-csónakon surranva utaztunk ki a helyszínre, valahogy azt a tudatot táplálta, hogy mégis, mi is sziget vagyunk a magyar élet ligetében. Annyira bensőséges érzés ez, s egyúttal előnt minket átható hovatarozással. Az idei VEKI ismét üzenettel látta el a résztvevők lelkét, eszméjét: ahogy mondjuk hat éve, „*érdemes együtt készülni, meggondoltan, lelkiismeretesen, leleményesen, ösztönrel és egyre gyarapodóbb tudással. Mert a cserkészvezető mindent megold!*”

Zólyomi Kati cst. (KÖRS)

Folyt. az előző oldalról

aki befejezte az egyetemet, olyan is van, aki pl. Angliában pszichológiát tanít, van olyan, aki családot alapított, és legalább huszonöt olyan munkatársam, aki nálam nőtt fel! A szászvárosi házunkat, ahol vagy 80 gyerek lakik, két volt bentlakóm vezeti, akik nálunk érettségiztek, aztán elvégezték az egyetemet, aztán összeházasodtak, született két gyerekük, és mai napig is ők vezetik ezt a házat.

ZK: Minden városban, ahol házatok van, elintézték a gyerekek iskoláztatását?

CST: Igen, bár ma lényegesen könnyebb, mint régen, ma már mindenhol van magyar óvoda és általános iskola is. Olyan is van, mint Petrozsénben, ahol segítettünk abban, hogy létrejöhessen az iskola, de aztán szerencsére azt már az állam tartja fenn.

ZK: Kezdetben a nem véletlen-véletlen hozott össze az első gyerekekkel. Viszont ma már a legnagyobb öntudatossággal végzed: mit jelent ma egy új szegény gyermek látta?

CST: Régen, a kommunista időkben azt mondták, hogy egy gyerek olyan, mint egy tabula rasa, amire a pedagógus azt ír, amit akar. Na most én ez alatt a 20 év alatt azt tapasztaltam, hogy az Isten legszebb ajándéka egy gyermek. Mindnyájan imádkozunk értük, különféle áldásokkal, orvossággal, ajándékkal látjuk el őket. Isten meg-

hallgatja minden egyes kérésünket, és szépen gyerekbőrbe csomagolva valóra is váltja. Hát nekünk az lenne a feladatunk, hogy segítjük ezt a kis csomagot kibontakoztatni, hogy a benne lévő értékek, szépség belőle elérjen hozzánk. A gyermek, ez az isteni, csodaszép ajándék olyan, amire érdemes rácsodálkozni, kíváncsian ránézni: vajon mi van ebben a gyerekekben? Hogy bontani ki, nehogy összetörjön, ami benne van... Nyugodtan, békésen, és amikor egy gyerekből valami szép előjön, akkor annak tudni örüvendeni. Szent Ferenc tudatosan mindenkinek a kisebb testvére akart lenni - és én is szeretnék a legkisebbeknek, Erdélyben a bajban lévő gyerekeknek kisebb testvére lenni.

ZK: Sok közösséget látogatsz meg, Erdélyen kívül is?

CST: Bizony ritkán vagyok otthon... Volt olyan év, hogy a kollégáim összeszámolták, s azt mondták, hogy ötször volt, hogy ugyan abban az ágyban aludtam... Ha kérdezik hogy hol lakom, hát egy autóban!

(Befejező rész a következő számban)

→
Már Bőjte Csaba a Helikon Kiadónál megjelent első könyve: az Ablak a Végteleenre is hatalmas sikert aratott, és a kiadó elmondása szerint a legtöbb pozitív visszajelzést kapta a náluk eddig megjelent könyvek közül. A képen a tavaly bemutatott újabb könyve látható

Botyánszki Livia (San Francisco):

Hogy kerültem az ukrainai Ráti Gyermekotthonba?

Nem gondoltam volna, hogy valaha is Ukrajnába megyek, vagy arra, hogy valaha angol tanítok ott, a kárpátaljai magyar gyerekeknek. Amikor 2010 augusztusában, a Központi Jubileumi Nagytáborban **Forgách Péter** említette, hogy keresnek cserkészvezetőket, akik eljárnának a világ végére, akkor csak csóváltam a fejemet. Ki érne rá elmenni oda? Senki, gondoltam magamban. Aztán rádöbentem, hogy hát ki, ha nem én?

Akkor éppen világot járni készültem, és mivel nemrégiben fejeztem be az egyetemet, nem kötöttem semmilyen álláshoz vagy otthonhoz. Vártam valamilyen jelre. A legváratlanabb pillanatban, cserkész-tábori gulyásevés közben, megjött a válasz: menjek Kárpátaljára, tanítsak angolul, kezdjek egy cserkész-csapatot az árva gyerekeknek. Ilyen spontán indulás nekem nem okozott nagyobb gondot, mert már annyit költöztem, meg táboroztam. Szüleim azonban rémülten hallgatták, hogy hova megyek. Két hét nem volt nekik elég idő belenyugodni a tervbe, és bár büszkék

rám, azt hiszem még most is rettenetesen féltenek. Igazából nem kell félteni, mert a **Bíró család**, a gyermekotthon alapítói, nagyon vigyáznak rám és gondoskodnak rólam. Szinte befogadtak, mint egy új családtagot!

A Bíró család, a Munkácsi Egyházmegyei Karitással együtt, 2006-ban alapította a ráti gyermekotthont, ami azóta nemzeti példává vált. A gyermekotthon 24 kis lakója három családnál van elhelyezve. Mindhárom család egy-egy szép, új házban él anyukával, apukával és testvérekkel.

Bevallom, aggódtam, hogy a gyerekek nem fognak szeretni. Cserkészeten kívül nem igazán foglalkoztam gyerekekkel. A művészeti iskolákban a gyerekek tanítására nem képeztek ki, ilyesmiről nem esett szó. Mindig is szerettem a gyerekeket, de semmiképp nem tartottam magam tanárnőnek. Ehhez képest, amint megjelentem, egyből négyen fogták a kezem. Szinte egy nap alatt 24 gyermekem lett! Szó sincs róla, hogy nem szeretnének, inkább az a baj, hogy belőlem nincs több! Már lassan két hónapja tanítom őket, játszom velük. Sokat tanulok tőlük.

Nem mondhatom, hogy mindig könnyű, de az biztos, hogy ezek a gyerekek megérnek minden fáradságot.

A gyermekotthon vendégházának vagyok a lakója, így csak át kell sétálni a szomszédba, illetve kilépni az ajtón, hogy a gyerekekkel foglalkozzak. Hétközben reggeltől este fél kilencig tanítok. A legkisebbekkel reggel vagyok, mikor a többiek iskolában vannak. Délután matek, történelem, magyar nyelv, stb. házit csinálunk a nagyobbakkal. Azután jönnek az angolórák. A legtöbb gyereknek kétszer egy héten van, de van két lány, aki komolyan belefogott és minden este járnak hozzám. Így összesen 12 óra angol van hetente.

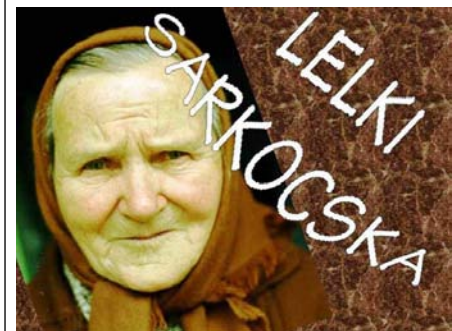
Hétvégén cserkészkedünk. Az itteni cserkészet nem annyira a magyar nyelv megőrzésére összpontosul, mivel a gyerekek magyar iskolába járnak, sokkal inkább a testvériesség és a csapatmunka gyakorlására fektetjük a hangsúlyt, ami nekik nem egyértelmű. A cserkész törvények megtanítták őket arra, hogy jó emberek legyenek. Három őrünk van: Rózsa (lányok), Bölény (fiúk) és Napraforgó (kicsik). Tüzet rakunk, csomózunk, énekelünk, játszunk, és minden mást csinálunk. Sok kézügyességi foglalkozás van, ami fejleszti a fantáziájukat is. Néhány nagyobb gyerek őrvezetőnek készül. Ropantul szeretik a cserkészetet, alig várják, hogy nekik is legyen nyakkendőjük, mehessenek táborozni.

A Gyermekotthonban elő gyerekeknek rémes múltjuk van; kisebb-nagyobb lelki problémákkal küzdenek. Itt szeretetre, gondoskodásra találnak. Rendesen járnak iskolába, tanulnak, játszanak. Az angol nyelv tanulása és a cserkész foglalkozások kinyitják előttük a világot, hogy esélyük legyen arra, hogy túltegyék magukat a múlton, és normális életük és remélhetőleg sikeres jövőjük legyen.

(KMCSSZ Sajtószolgálat)

ÚT A VÉGTELENBE
Csaba testvér gondolatai Isten ajándékairól

Bőjte Csaba válasza Karikó Éva kérdéseire

„Az ember úgy él, ahogy a folyók folynak. Elmarad mögötte minden. Mit akarhat még? Csak nyugalmat keres. Az én öregségem, mert jó gyermekeim vannak, nyugalmat hozott.”

(Matus Györgyné, az angyalföldi nagymama, Gondolat, 1970)

Zsuzsi Tróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

IGAZÁN ÍRÁS

Hogy mentek az előző számnak a gyakorlatai? Én rettentően élvezem ezeknek a szabályoknak a felfedezését és a feladatok megfejtését (főleg ha jól sikerül!)

Akkor most oldjuk meg az utolsó gyakorlatot, ami helyszüke miatt kimaradt a múltkor! Nehéz magyar szavak... Megtalálod az összetett szavakat? Párosítsd a két oszlopot és majd figyelj meg, hogy egybeírjuk-e vagy kötőjellel (a szabályt megtalálod az áprilisi számban):

állatorvostan	gyártó
benzinkút	termelő
hangszín	hallgató
cipőfelsőrész	szabályozó
gyógyszerhatóanyag	készítő
dísznövény	kezelő

Itt a megoldás: állatorvostan-hallgató, benzinkútkezelő, hangszínszabályozó, cipőfelsőrész-készítő, gyógyszerhatóanyag-gyártó, dísznövénytermelő.

Ugye, érdekes... emlékeztél?

Tudtad, hogy azt a szót, hogy „helyesírás” Révai Miklós (1750-1807) nyelvtudós alkotta? Hát akkor korábbi nyelvtudósaink, mint például Szenczi Molnár Albert (1574-1634) vajon milyen szót használtak? Képzeljétek, úgy említik a helyesírást mint az igazán írást.

Érthető - mert csak akkor írunk igazán, ha helyesen írunk...

*

De térjünk át egy másik területre, az igekötőkre. Mit nevezünk igekötőnek? Azt a szótagot, amit egy igéhez hozzákötünk, és amittől más jelentést kap a szó. Például le, fel, ki, be, át, vissza. Ha a **megy** igéhez hozzákötjük azt, hogy **be**, akkor új szót kapunk: **bemegy**. Így keletkezik az, hogy kimegy, felmegy, lemegy, átmegy, visszamegy. És ha az ember tudja az igekötőknek a jelentését, ami az irányt illeti, akkor rögtön megérti azt, hogy kijön, bejön, átjön, visszajön, vagy azt, hogy kinéz, benéz, felnéz, átnéz, vagy azt, hogy átad, kiad, bead, stb. Mivel ezek igekötők, ahogyan a szó is mondja: kötve van, akkor ne akarjuk külön írni! Ne akarjuk szétoldani a kötést. Le, fel, ki, be: külön, egymagában nem egy szó, hanem együtt az igével ad új értelmet. Például:

Elmegyek a boltba.
Kifekszem a napra
Felsétálok a Várba.

De vigyázat!

Mikor mész át nagymamához?
Ki hívja fel az igazgatót?
Te most nem viszed ki a szemetet.
Mi nem rakjuk fel a lámpákat.

Tehát, ha az ige előtt van, akkor egybeírjuk, ha utána, akkor külön. Ezt vessük a fejünkbe!

Igen ám, de az igekötő nem csak az irányt jelzi. Sokszor egy cselekvés időbeli lefolyásáról szól, vagy állapotáról, vagy végéről. Pl. ha azt mondom: **Eszem a húst**, egész mást jelent, mint ha azt mondom: **Megeszem a húst**. Az első esetben épp cselekszem, a második esetben világos, hogy azt az egész darab húst elfogyasztom utolsó falatig, tehát a cselekvés vége is bele van értve. **Olvasom a könyvet**, igen, épp abban vagyok, de ki tudja nem rakom-e le, mást csinállok, és talán soha sem fejezem be. De ha azt mondom: **Elolvastam a könyvet**, pontosan tudja mindenki, hogy elejétől végéig fogom olvasni. Egy kis szótag, és már milyen más jelentése van a fogalomnak.

Érdekes, hogy mennyire egyszerűsíti az igeidők használatát. Nincs szükségünk pl. több múlt időre. Minek? Hiszen az igekötő mindent megold. Lássuk csak!

Gyerekkoromban sok húst ettem. (comiá)

Már megettem a húst (comi)

Végül is egyszerűbb, mint a spanyol vagy az angol, ugye?

Az igekötők is a magyar nyelv egyik jellegzetessége! Felfigyeltetek erre valaha? **Legjellemzőbb igekötők: be, ki, le, fel, meg, el, át, rá, ide, oda, szét, össze, vissza.**

Néha ezek a kis szótagok teljesen megváltoztatják a szó értelmét, de mégis az irány alapján rájöhettünk a szó értelmére. **Felnézek**, tehát a földszintről kinézek az ablakon és felnézek az égre, vannak-e felhők, vagy

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:
Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.

Néhány hónappal ezelőtt kezdődött el, amikor netezés közben találtam rá a **XXX. Táncháztalálkozó** és kirakodóvásár még készítésben lévő honlapjára.

Fejemben elkezdődött a visszaszámolás, milyen izgalmas, sok látni ill. hallani való, élmények és megosztandó pillanatok vártak ránk. Teltek a napok, és megérkezett április 1. hétvége, elkészültünk és elindultunk hazulról... Az igazat megvallva, már pár napja készülődünk, kerestük az előző évben Nacho kisfiúknak vásárolt, akkor még hatalmas kismellényt. Végül a Papp László Sport Aréna felé vettük az irányt, vagy - ahogy még sokan hívják - a Népstadion felé.

A buszból kitekintve, a stadion környékén már érezhető volt a hangulat: népviseletes lányok, fiúk, sokan meg több viseletet karfákra cipelve... Ha nem is népviselet, akkor annak utcai megfelelője, szóval szoknya, táncpíró és fonothaj a lányoknak, mellény és kalap a fiúknak. Ki visel manapság kalapot rajtam kívül?! Én az idén „civilként” mentem.

Most, hogy már eltelt pár nap, elmúlt az izgalom, az eufória, és az adrenalin szint is a normális már, ismét átnézem a majdnem 1000 képet, amit készítettünk, és újra átélem azt a hétvéget. Felidézem a hangokat, a pillanatokot, és azon gondolkodom, miért is érzem olyan jól magam ezen a különleges eseményen?

A legtöbb ismerősöm meglepődik a lelkesedésem. A legegyszerűbb magyarázat, amellyel sokan meg is elégednek, az a néptáncos múltam, mivel több évig táncoltam a venezuelai Gyöngyösbokréta együttesben. Mások egyszerűen bolondnak hisznek. Az igazság az, hogy jómagam is feltettem már ezt a kérdést, és a következőre jutottam: kicsit több mint 20 éve léptem be először a caracasi Magyar Házba, pont a II. Dél-amerikai Néptánctalálkozó alkalmával.

Egyből megkapott a tánc, a zene, a népviseletek, a néptáncsoportok káprázatos fellépései az Emil Friedman iskola színpadán, és aztán a barátságos légkör, amely a Magyar Házban uralkodott. Nekem személyesen a Táncháztalálkozó nagyon hasonló, nagyobb területileg és többen látogatják, de az érzés, a lelkülete, az ugyanaz.

Évekkel ezelőtt az a kép élt bennem Magyarországról: hogy ott sokan mennek népviseletben dolgozni, és az utcán majdnem mindenki népdalozik. Ez a lelkület élt a Magyar Házban, ahol majdnem szabály a „magyaros” ruha, és csak én nem tudtam a népdalok szövegét, habár a dallamát igen... Aztán idővel ez a kép elmosódott és feledésbe merült. Méginkább, amikor Magyarországra érkezve rádöbbenem a valóságra: itt a néptáncos mozgalom majdnem hogy *underground*, a táncházak helyszíneit kevéssé vagy semennyire sem hirdetik, részesei pedig egy nem leírt szabály szerint öltözködnek. Aki jártas, felismeri őket a mindennapok alatt is.

Nem ritka, hogy az emberek félig titokban tartják ezt a foglalkozást. A privátrádió ill. TV csatornák nagyon kevés, vagy inkább semmit sem foglalkoznak a néptánc és népzene népszerűsítésével. Az állami csatornák pedig nem tudják ezt érdekesnek és élvezetesnek bemutatni.

A másik oldalon ott van az immár egy 30 éves múlttal rendelkező program, a Táncháztalálkozó, amely a hagyomány, az eredetiség és a néptáncra jellemző kicsit naiv lelkület fenntartója és bástyája. A mai felgyorsult életvitelben ez az egyike azoknak az oázisoknak, ahol

kirándulhatunk-e nyugodtan. De **felnézek** valakire, akit sokra tartok, aki példa számomra, aki értékes, aki **nagy** ember. Egy nagy valamire csakis felfelé kell nézni, tehát így érthető a **felnézek** mindkét jelentése.

Ilyen magyarázattal az is érthető, hogy **lefogtak** valakit, az annyit jelent, hogy kezeit összebilincseltek (lent) és viszik a börtönbe. Vagy ha azt mondom: **felfogtak** valamit, az nem azt jelenti, hogy fent fog valamit, hanem az agya fogta fel, tehát megértette, rájött a kérdésre. **Felfogtatók? Megértettétek? Elmagyarázzam** megint? Majd még **visszatérünk** erre!

Ami engem teljesen elbűvöl az az, hogy az igekötőkkel milyen pontosan és precízen tudjuk kifejezni a mondanivalónkat, szinte mintha egy képet látnánk magunk előtt!

*

Ami az íróasztalon maradt:

Elmondjam? Kimondjam? Megmondjam? Lemondjam? Felmondjam? Rámondjam? Bemondjam? Visszamonddjam? - Mit csináljak?...

megpihenhetünk, ahol mellényt, kalapot vagy viseletet hordani teljesen normális, s messze nem csúf vagy tréfa téma. Ahol leülni a folkocsmába népdalozni barátokkal, vagy éppen ismeretlennel, az szintén abszolút normális. Ahol mi, a világ „magyar”-jai találkozhatunk felvidéki, USA-i, kanadai, dél-afrikai, argentinai ill. venezuelai ismerősökkel, barátokkal.

Mindig egy felemelő, pozitív élmény ellátogatni a Táncháztalálkozóra, megnézni az újdonságokat, a kiállításokat, a kirakodóvásár számos és színes portékáit, a hivatalos és a spontánul rendeződő programokat (pl. tánc a folyosók zugaiban). De főleg azt tapasztalni, hogy évről-évre többen látogatnak be, sokan a gyermekükkel, a jövő néptáncosaival és zenészeivel.

Mindenki ismeri azt a mondatot, miszerint „a magyarok mindenhol ott vannak”. Szintén többször említettük már, hogy a néptánc-népzene kicsi közösség. Az arcok és csoportok ismétlődnek, mindegy, hova megy az ember; ez is hozzátesz a testvéries, barátságos hangulathoz. Az idén valami vicces történt velünk. Sokat fényképeztünk, és a folkocsmában lencsevégre vettünk egy bandát, ahol a bögös kint volt nemrég Argentínában. Persze mi nem tudtuk, csak később derült ki, amikor a kintiek felismerték a netre feltett fotókon!

Köszönjük a rendezőknek, hogy ismét lehetővé tették, hogy részesei legyünk ennek a programnak és így megoszthassuk veletek, olvasókkal is. Ahogyan Teri írta a Facebookon megjelent fotóalbumhoz: „*Super* volt! Aki nem ment el - hát, majd jövőre pótolhatja! Aki meg ott volt, annak egy kis emlék!” - Szerintem: inkább *nagy emlék*...

José Vicente Espinosa Zavarce

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)

Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, I.em.,
Olivos - 4799-8437

A HKK könyvtár nyitva a hó 2. és 4. pénteken 19 és 21 óra között

- 574 Herczeg Ferenc: Anci doktor lesz
- 967 Rejtő Jenő: A 14 karátos autó. A láthatatlan légió.
- 974 Habsburg Ottó: Jalta és ami utána következett
- 2591 Vargas Llosa, Mario: Júlia néni és a tollnok
- 2649 Adamson, Joy: Oroszlánhúség
- 4301 Kenneth Claire: A rubin kereszt
- 4493 Gulácsy Irén: Förgeteg
- 4538/9 Csathó Kálmán: Családfa I.-II.
- 4639 Rejtő Jenő: Bradley Tamás visszaüt
- 4642 Gyóni Géza: Csak egy éjszakára... (versek)
- 4713 Hackett, Francis: VIII. Henrik
- 4746 Gárdonyi Géza: Ki-ki párjával
- 4942 Balla I.: Edison (életrajz)
- 5015 Vargas Llosa, Mario: A város és a kutyák
- 5029/30 Passuth László: Hétszer vágott mező I.-II.

En castellano:

- S- 79 Herczeg, Ferenc: Susana Simon
- S- 83 Harsányi, Zsolt: Magdalena
- S-285 Szent-Miklós, Teresa: Usted y su salud

Videokazetták és DVD:

- VK- 43 A meztelen diplomata (Rejtő Jenő: Vesztégzár a Grand Hotelban című regénye alapján)
- VK-177 Jó kedvet kívánunk! Kabaré összeállítás (Bohózatok)
- VK-246 Tűzoltó utca 25 (Szabó István filmje), spanyol felírással
- DVD-38 A köszívű ember fiai (Jókai Mór regénye után)

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250

(1636) Olivos

4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON zoldimartin@yahoo.com

Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.

Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Rugonyi Attila

Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra

hungariabuenosaires@gmail.com

Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig

Hétvégén ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar